

Kuolema.

Elian lähetyskirje n:o 4.

Kuolema on kaikista varmin tapaus ihmiselämässä, jokainen ihminen tietää kerran kuolevansa, ja kuitenkin kuolema samalla on kaikista salaperäisin tapahtuma. Paitsi sitä, ettemme tiedä hetkeä milloin se tulee, on kaikki se, mikä sitä mahdollisesti seuraa, verhottuna mitä salaperäisimpään hämäryyteen. Halusta ihminen tahtoi tietää, mitä kuoleman jälkeen tulee, sillä semmoinen tieto olisi ylen tärkeä hänen nykyiselle elämälleen. Eikä olekaan mahdotonta saavuttaa sitä tietoa. Uskonto, joka tahtoo olla ihmiselle apuna ja ohjauksena elämässä, on julistanut yhtä ja toista kuolemasta ja haudantakaisesta olost; ja kun muistamme, että uskontojen perustajat ovat olleet ihmisiä, joilla on ollut tietoa näistä tavallisilta kuolevaisilta salatuista asioista, ymmärrämme, ettei ole mahdotonta saavuttaa niistä tietoa; sillä kaikkien saavutettavissa on se, minkä yksi on saavuttanut.

On erittäinkin kaksi kohtaa, jotka kuolemasta puhuttaessa kaipaavat selitystä. Toinen koskee sitä luultua tietoa, jonka muutamat uskovat omistavansa, sanoessaan, että kuolema on kaiken loppu. Nämä n. k. materialistit väittävät, että ihminen kuolee niinkuin puu kaatuu — ruumiin hajotessa haihtuu koko sieluelämäkin. Vaikkei enää ole ajanmukaista olla materialisti, koska on alettu ymmärtää, ettei kuoleman arvotus ole noin helposti ratkaistu, on meidän kumminkin oltava kiitolliset materialismille siitä, että se on selvittänyt meille tärkeän kysymyksen elämän ja aineen suhteesta toisiinsa. Se on itse asiassa näyttänyt, että elämä ja aine kulkevat rinnakkain — että kaikki elämä on ainehiukkaisten värähtelyä. Värähtelyn lakkautuminen on siis kuolemaa ja kuolema elämän häviö!

Mutta materialismi ei tietänyt, että aine eli materia on olemassa toisissakin olomuodoissa kuin fyysisesti näkyväisessä, materialismi ei aavistanut, että elämä, lakatessaan värähtelemästä näkyväisessä ruumiissa, vain vetäytyi pois fyysiselle silmällemme näkymättömään henkiruumiiseen ja että ihmisen tajunta kuolemassa siirtyi fyysisestä ruumiista tähän henkiruumiiseen.

Sillä kuolemaa ei ole. Kaikki on elämää. Kuolema on vain elämän poistuminen kuluneesta muodosta ja sen pukeutuminen uuteen muotoon. Meille ihmisille kuolema vain on tilan muutos. Me emme häviä emmekä muutu. Me olemme sieluja, eläviä, kuolemattomia henkiolentoja. Me olemme sieluja nyt eläissämme ja me olemme sieluja kuolemankin jälkeen. Heitämme ainoastaan päältäämme näkyväisen ruumiin, joka välitti meidän yhteytemme näkyväisen maailman kanssa, ja olemme puettuina henkiruumiiseen, joka taas välittää yhteytemme henkimaailman kanssa. Eikä henkimaailma silloin enää ole näkymätön; peite on pudonnut silmiltämme ja me näemme, että olemmekin oikeastaan koko ajan olleet jäseniä toisessa maailmassa eikä suinkaan yksinomaan fyysisessä. Sillä me olemme sieluja ja me olemme

nyt jo jäseniä henkimaailmassa, vaikka se maailma tavallisesti on meille näkymätön.

Toinen kohta koskee erästä henkistä sairautta, joka on laajalle levinnyt ja jota kutsutaan kuolemanpeloksi. „Luurankoinen viikatemies, ihmiskunnan vitsaus“, — tämänkaltaisia nimiä on kuolemanpelko antanut sille totuuden sanansaattajalle, jonka pitäisi olla meille kaikille pyhä ja rakas.

Sillä kuolemanpelko johtuu tiedottomuudesta, ja tämä tiedottomuus pukeutuu useimmin siihen luuloon, että kuolemata saattaisi seurata ikuinen kadotus, ikuinen tuska ja kärsimys ja helvetti. Luullaan, että Kristus on sitä opettanut, että uusi testamentti sitä opettaa. Tämä on erehdys, sillä kreikan ja latinan samoin kuin nykyisissä kielissä käytetään usein sanoja semmoisia kuin „ikuinen, ääretön, mahdoton, loppumaton“, vaikka vain tahdotaan ilmaista, että jokin on hyvin pitkä, suuri, ihmeellinen j. n. e. Sanotaanhan puhekielessäkin esim. „tästä minulla on ikuista harmia“. Se on luonnollista liottelua. Sitäpaitsi ei kreikan kielessä ole sanaa, joka täysin vastaisi käsitettä „ikuinen“. Uudessa testamentissa käytetty sana „aionios“ merkitsee „yhtä pitkä kuin aioni“ ja „aioni“ on „aikakausi“. Korkeintaan tarkotetaan siis uudessa testamentissa „pimeyttä“, joka kestää yhden aikakauden eli maailman iän. Pois siis kaikki semmoinen väärä usko, että Jeesuksen taivaallinen isä, joka antaa lempensä auringon paistaa sekä hyvälle että pahoille, olisi julmuri, joka antaisi yhdenkään ihmissielun kärsiä loppumattomia tuskia! Päinvastoin hän, meidän jumalamme, tahtoo että me kaikki „tulimme autuaiksi“, s. o. että kaikki kehittyisimme täydellisiksi, täydellisiksi rakkaudessa ja täydellisiksi tiedossa, jotta meillä olisi voimaa ja kykyä häntä palvella ja auttaa ja hänen suureen luomistyöhönsä ottaa osaa.

Yhtä kaikki on suuri totuus kätkeytyä tuohon uskoon kärsimyksiin kuoleman perästä — ja yhtä suuri totuus on usko äärettömään onneen ja autuuteen haudan tuolla puolen.

Sillä kun ruumiista erotessamme joudumme henkimaailmaan, astumme samalla elämään, jossa surut ja ilot ovat erillään ajassa, ei niinkuin maan päällä alituisesti vaihdellen, vaan siten, että kaikki suru tulee ensin ja kaikki ilo sen jälkeen. Kuolema on suuri ja ankara kasvattaja. Se johtaa meitä paratiisiin onnelaan, mutta se johtaa meitä omien syntiemme ja vikojemme luomaa tietä pitkin, ja se tie on jyrkkä ja ohdakkeinen, sillä meidän täytyy luopua synnistä, ennenkuin taivaan portit meille avautuvat. Kuolemanjälkeinen olo on täten jaettuna välitilaan ja taivaiseen elämään.

Välitila on useimmiten kiirastulta, jossa itsekkyytemme, pahat halumme ja himomme poltetaan pois, ja saattaa välistä olla vaivan ja tuskan helvettiä. Kadottaessamme fyysisen ruumiin joudumme pois maallisen elämän piiristä emmekä saata tyydyttää maallisia haluja ja mielitekoja, ja jos sielumme on semmoisia täynnä, on kärsimys kova, kun himojen täytyy kuolla omaan kykenemättömyyteensä. Samalla kuitenkin ymmärrys ja omatunto heräävät ja katkerasti kadumme, että olemme päästäneet käsistämme monta tilaisuutta parannukseen, kääntymykseen ja kehitykseen.

Vaan kukaan ihminen ei ole yksinomaan paha. Olkoot harvassa puhtaat ja hyvät ihmiset, kaikissa on kuitenkin hyvän siemen, kaikissa on jumalallisen elämän alku. Kaikki ovat johonkin määrin osanneet rakastaa ja kieltää itseään, kaikki ovat joskus kammoksuneet pahaa ja tunteneet ikävöimistä hyveeseen ja puhtauteen — ja tämä se on valmistanut heille sijan taivaissa. Kun kiirastulessa ovat puhdistuneet, astuvat sielut, „loistaviin häävaatteihin puettuina“, taivaiseen kotiinsa ja viettävät siellä sanomattoman autuaallista elämää. Mitä hyvää he ovat oppineet ja kokeneet maan päällä, sen he nyt täällä ikäänkuin sulattavat omaan olemukseensa, sitä he ajattelevat ja nauttivat opetusta niiltä jumalallisilta opettajilta, joita he maan päällä ovat rakastaneet.

Ikuisesti ei kuitenkaan taivas kestä. Jonkun ajan — sanotaan: tavallisesti 1500 vuoden — kuluttua ihminen taas ikävoi takaisin maan päälle uutta kokeakseen ja uutta oppiakseen, sillä vielä hän on koonnut hyvin vähäsen niitä „taivaallisia aarteita, joita ei ruoste raiskaa eikä koi syö“. Niin hän on tehnyt tuhannesti ennen ja niin hän on tekevä vielä pitkinä aikajaksoina. Hänen elämänsä on alituisen tällöistä vaihtelua tilasta toiseen — ainoastaan tilasta toiseen eikä paikallisesti, sillä ei kiirastuli eikä taivas ole paikallisesti

erillään näkyväisestä maailmasta, vaan kaikki ovat samassa paikassa, kiirastuli on vain ikäänkuin taivaan kuori ja näkyväinen maailma niinkuin sekä taivaan että kiirastulen kuori. Aivan samalla tavalla on nykyinen fyysillinen ruumiimme vain ulkonaisin kuoremme eli verhomme, joka peittää meiltä henkiset ruumiimme ja tekee sielumme aivan näkymättömäksi.

Itsessämme olemme sieluja ja sieluina ei kuolema meitä kohtaa. Kuolemassa heitämme verhon eli ruumiin toisensa perästä, mutta aikoinamme pukeudumme taas uusiin verhoihin eli ruumiisiin. Tämä on elämän ihmissieluja kehittävä kiertokulku ja siitä puhutaan suurissa uskonnoissa, niiden joukossa alkuperäisessä kristinuskossakin.

Kuolema on mahtava nimi ja se tuopi mieleemme majesteettillisen tunteen. Ylevä ja opettava onkin se hetki, jona eroamme maallisesta elämästä, opettava sekä meille että jälkeenjääville. Sinä hetkenä totuus vilahtaa mieleemme. Sinä hetkenä ymmärrämme paljon, näemme äkkiä, missä olemme erehtyneet, missä kulkenet oikeata tietä. Jospa kuoleman ajatus opettaisi meitä kuolemaan kaikesta pahasta ja itsekkyydestä nyt jo eläissämme!

Helsinki, Kirjapainoyhtiö Valo 1904.